

opusdei.org

Živeti je zame Kristus (1) – V veselem Kristusovem upanju. Vera v božjo ljubezen

Pustimo, da se nas dotakne
božja ljubezen, Kristusov
pogled. Upanje nam odstira nov
svet, ker temelji na tem, kar
hoče v nas uresničiti Bog.

5. Okt. 2024

Kaj daje vrednost človekovemu življenju? Kaj daje vrednost *mojemu* življenju? V današnjem svetu se odgovor na to vprašanje pogosto vrti okoli dveh polov: uspeh, ki ga nekdo lahko doseže, in mnenje, ki ga o nas imajo drugi. To gotovo ni nekaj nepomembnega: mnenje drugih ljudi ima vpliv na naše družinsko, družbeno in poklicno življenje; uspeh pa je logično pričakovanje, ki spremlja naše prizadevanje: nihče se namreč ne loti nečesa z namenom, da bi mu spodletelo. Vendar pa v življenju včasih prihaja do majhnih ali ne tako majhnih porazov in zgodi se, da si drugi o nas ustvarijo mnenje, v katerem se morda ne prepoznamo.

Izkušnja neuspeha, izguba ugleda ali zavedanje lastne nezmožnosti – ne le v delovnem okolju, temveč tudi v prizadevanju za naše krščansko življenje – lahko človeka privede v malodušje in nazadnje v obup.

Pritisk v smeri dokazovanja uspeha na različnih ravneh, pritisk k temu, da bi bil *nekdo* ali da bi vsaj lahko rekel, da si nekdo, je dandanes večji kot v preteklosti. In dejansko se bolj kot to, kar človek *je* – sin, mama, brat, babica –, poudarja tisto, kar je sposoben *narediti*. Zato smo danes bolj ranljivi na različne vrste porazov, ki jih življenje pogosto prinaša: nevšečnosti, ki so se nekoč reševale ali prenašale pokončno, danes marsikdaj že v zgodnjem otroštvu povzročajo globoko žalost ali nezadovoljstvo. Ali je v svetu s tolikšnimi pričakovanji in razočaranji še mogoče živeti tako, kot je dejal sveti Pavel, da smo »veseli v upanju« (prim. Rim 12,12)?

V svojem pismu iz februarja 2017 se prelat Opus Dei ozira k edinemu zares jasnemu odgovoru na to vprašanje; k odgovoru, ki se dviga z odločnim da: »Daj, Gospod, da iz vere v tvojo Ljubezen živimo vsak dan z

vedno novo ljubeznijo v veselem upanju.«^[1] Čeprav se obup včasih zdi manj naivna izbira, je to le na račun zatiskanja oči pred božjo ljubeznijo in njegovo stalno bližino. Papež Frančišek nas je na to spomnil v eni od svojih katehez o upanju:

»Krščansko upanje je trdno. Zato ne razočara [...]. Ne temelji na tem, kar lahko mi storimo ali postanemo, niti na tem, kar lahko verjamemo. Ta temelj krščanskega upanja je tisto najbolj zvesto in zanesljivo, kar obstaja: ljubezen Boga samega do vsakega izmed nas. Lahko je reči: Bog nas ljubi. To pravimo vsi. Toda [...] ali lahko vsak od nas reče: trdno sem prepričan, da me Bog ljubi? To ni tako lahko reči. Vendar je to resnica.«^[2]

Véliko upanje

Pri svojih pogovorih in oznanjevanju se je sv. Jožefmarija pogosto opiral na življenje prvih kristjanov. Zanje vera

ni bila na prvem mestu doktrina, ki jo je treba sprejeti, ali zgled ravnanja, ki naj bi se ga držali, pač so v njej videli predvsem *dar* novega življenja: dar Svetega Duha, ki je bil izlit v njihove duše po Kristusovem vstajenju. Za prve kristjane je bila vera predmet izkustva in ne zgolj umska pritrditev: Bog je bil Nekdo, ki je bil resnično navzoč v njihovem srcu. Sveti Pavel je pisal vernikom v Efezu in jih spominjal, kakšno je bilo njihovo življenje, preden so se srečali z evangelijem: »Bili ste v tistem času ločeni od Mesija, zunaj Izraelovega občestva in tuji zavezam obljube. Bili ste brez upanja in v svetu brez Boga« (Ef 2,11-12). Skupaj z vero pa so potem prejeli upanje – upanje, ki »ne osramoti, ker je božja ljubezen izlita v naša srca po Svetem Duhu, ki nam je bil dan« (Rim 5,5).

Tudi po dvajsetih stoletjih nas Bog še vedno kliče k temu »vélikemu upanju«, ob katerem vsi drugi upi in

razočaranja dobijo le relativno težo. »Potrebujemo manjše ali večje upe, ki nas dan za dnem držijo na poti. A ne zadostujejo brez velikega upanja, ki mora presegati vse drugo. To veliko upanje more biti edino Bog, ki objema celoto in ki nam more dati in podariti tisto, česar mi sami ne zmoremo.«^[3]

Koristno je razmisliti, ali smo se morda *navadili* na resničnost Boga – ki rešuje, ki nas navdaja z upanjem – do te mere, da včasih v tem ne vidimo drugega kot idejo, ki v našem življenju nima resnične moči. Križ, ki se je zdel kot velik poraz v očeh tistih, ki so upali v Jezusa, se je z vstajenjem spremenil v najbolj odločilno zmagoslavje celotne zgodovine. Odločilno zato, ker ne gre za uspeh, omejen na Jezusa, pač pa z njim zmagujemo vsi. »Zmaga, ki premaga svet, je naša vera« (1 Jn 5,4) v Vstalega. Emavška učenca sta se nostalgичno ozirala v preteklost. »Mi

pa smo upali,« sta govorila (Lk 24,21); nista vedela, da z njima hodi Jezus in jima prinaša navdušujočo bodočnost, ki premaga vsako razočaranje. »Vžgi svojo vero. – Kristus ni nekaj, kar je minilo. Ni spomin, ki se izgubi v zgodovini. Živi! 'Iesus Christus heri et hodie: ipse et in saecula!' [...] Jezus Kristus je isti včeraj in danes in na veke!«^[4]

Pustimo se dotakniti božji ljubezni

Sveti Pavel je korenino krščanskega življenja opisal takole: »Skupaj s Kristusom sem križan; ne živim več jaz, ampak Kristus živi v meni. Kolikor pa zdaj živim v mesu, živim v veri v Božjega Sina, ki me je vzljubil in daroval zame sam sebe« (Gal 2,19-20). Za Apostola je krščanstvo predvsem v tem, da je Kristus umrl za nas, da je vstal od mrtvih in da je iz nebes poslal v naša srca svojega Svetega Duha, ki nas preoblikuje in nam odpira oči za novo življenje.

»Kogar se dotakne ta ljubezen, začjenja slutiti, kakšno bi dejansko bilo 'življenje'. Začenja slutiti, kaj je mišljeno z besedo upanja.«^[5] Tako kot Samarijanki, Mariji Magdaleni, Nikodemu, Dizmu in emavškima učencema nam Jezus daje nov način gledanja: nov pogled na sebe, na druge, na Boga. In samo na osnovi tega novega pogleda, ki nam ga daje Bog, imata smisel trud za poboljšanje in boj za posnemanje Njega: sama na sebi bi bila »nečimrnost« (Prd 2,11).

Ko je umrl na križu »zaradi nas ljudi in zaradi našega zveličanja«,^[6] nas je Kristus odrešil življenja, v katerem je bil odnos z Bogom osredotočen na zapovedi in negativne omejitve, ter nas osvobodil za življenje, stkano iz ljubezni: »oblekli [ste] novega [človeka], ki se prenavlja za spoznanje, po podobi svojega Stvarnika« (Kol 3,10). Gre torej za to, da *spoznamo* božjo ljubezen in se mu pustimo *dotakniti*, da bi se po tej

izkušnji znova odpravili na pot svetosti. Bistveno je, da se srečamo z Bogom in se mu pustimo preoblikovati. Prelat Opus Dei je na to spomnil kmalu po svoji izvolitvi: »Katere so prednostne naloge, ki nam jih Gospod nalaga v tem zgodovinskem trenutku sveta, Cerkve in Dela? Odgovor je jasen: najprej je treba z rahločutnostjo zaljubljenih negovati našo povezanost z Bogom, začevši s kontemplacijo Jezusa Kristusa, ki je obličje Očetovega usmiljenja. Program svetega Jožefmarija je vedno veljaven: 'Da bi iskal Kristusa. Da bi našel Kristusa. Da bi ljubil Kristusa.'«^[7] Združenost z Bogom nam omogoča živeti Življenje, ki nam ga On ponuja. Iskati Kristusovo obličje in pustiti Njemu, da nas gleda, je čudovita pot za to, da se poglobimo v to življenje ljubezni.

Prepustimo se Kristusovemu pogledu

Jezus Kristus je *obličje* božjega usmiljenja, ker nam v Njem Bog govori v jeziku na naši ravni; v jeziku, prilagojenem človeškim merilom, ki prihaja naproti žeji po ljubezni onkraj vsakršnih meril, ki jo je On sam položil v vsakogar izmed nas. »In ti [...] – si kdaj začutil na sebi ta pogled neskončne ljubezni, ki ne glede na vse tvoje grehe, omejitve in poraze še naprej zaupa vate ter z upanjem gleda na tvoje življenje? Se zavedaš, koliko si vreden pred Bogom, ki ti je iz ljubezni dal vse? Kot nas uči sv. Pavel: ‘Bog izkazuje svojo ljubezen do nas s tem, da je Kristus umrl za nas, ko smo bili še grešniki’ (Rim 5,8). Ampak – ali v resnici razumemo moč teh besed?»^[8]

Da bi odkrili Jezusovo obličje, je treba hoditi po poti čaščenja in kontemplacije: »Kako lepo je stati pred njegovim križem ali klečati pred Najsvetejšim in preprosto biti pred njegovimi očmi! Kako dobro je,

kadar dopustimo, da se spet dotakne našega življenja in nam podeli svoje novo življenje!«^[9] Gre za to, kot je dejal papež ob neki drugi priložnosti, da »gledamo Boga, predvsem pa čutimo, da nas On gleda«.^[10] Zdi se preprosto: *pustiti*, da me gleda, preprosto *biti* v božji navzočnosti ..., toda dejstvo je, da nam je to strašno težko v tako hiperaktivnem in z dražljaji prenasičenem svetu, kakršen je naš. Zato moramo Boga prositi za dar, da bi vstopili v njegovo tišino in se prepustili njegovemu pogledu: skratka, prepričati se moramo, da *biti* v njegovi navzočnosti že pomeni čudovito in nadvse učinkovito molitev, tudi če iz nje ne izluščimo nobenega takojšnjega sklepa. Zrenje Kristusovega obličja ima samo po v sebi moč preobrazbe, ki je ne moremo izmeriti z našimi človeškimi merili. »Vedno imam pred seboj Gospoda; ker je na moji desni, ne omahnem. Zato se veseli moje srce in

raduje moja duša; tudi moje telo bo počivalo varno« (Ps 16,8-9).

Jezusovo obličje je tudi obličje Križanega. Ko izkusimo svojo šibkost, bi lahko čisto po človeško pomislili, da smo ga razočarali, da se ne moremo obračati k njemu, kot da se ni nič zgodilo. Vendar ti pomisleki odražajo zgolj nekakšno karikaturbo božje ljubezni. »Obstaja neka lažna duhovnost, ki prikazuje Gospoda na križu besnega, upornega. Ukrivljeno telo, ki naj bi ljudem grozilo: Zlomili ste me, a svoje žeblje, svoj križ in svoje trnje bom vrgel na vas. Ti ne poznajo Kristusovega duha. Trpel je vse, kolikor je mogel – in kot Bog je mogel veliko! A ljubil je veliko bolj, kakor je trpel ... Po smrti pa je pustil, da mu je sulica odprla še eno rano, da bi ti in jaz našla zatočišče ob njegovem preljubem srcu.«^[11]

Kako dobro je sveti Jožefmarija razumel ljubezen, ki jo izžareva

Jezusovo obličje! S križa nas gleda in pravi: »Prav dobro te poznam. Pred smrtjo mi je bilo dano videti vse tvoje šibkosti in nizkotnosti, vse tvoje padce in izdajstva ... Poznal sem te tako dobro, takšnega, kakršen si, in sem presodil, da *je vredno dati življenje zate.*« Kristusov pogled je ljubeč, *pritrdilen*; vidi tisto dobro, ki je v nas – dobro, ki je v našem bitju – in ki nam ga je sam podaril, ko nas je poklical v življenje. *Dobro*, ki je vredno ljubezni; še več, vredno je največje Ljubezni (prim. Jn 3,16; 15,13).

Hoditi s Kristusom in pustiti sled

Jezusov pogled nam bo pomagal, da ob naših padcih, zdrsih, izrazih ozkosrčnosti reagiramo z upanjem. Ne gre zgolj za to, da smo mi kot taki dobri, ampak za to, da Bog računa na vsakega od nas, da bi spremenil svet in ga napolnil s svojo ljubeznijo. Ta poziv je zaobjet tudi v Kristusovem

ljubečem pogledu. »Rekel mi boš: oče, ampak jaz imam veliko omejitev, grešnik sem, kaj lahko storim? Ko nas Gospod pokliče, ne razmišlja o tem, kaj smo, kaj smo bili, kaj smo naredili oziroma opustili. Nasprotno: v trenutku, ko nas kliče, *gleda na vse tisto, kar bomo lahko dali, na vso ljubezen, ki smo jo sposobni razširiti*. On vedno stavi na prihodnost, na jutri. *Jezus te projicira na neko obzorje, nikoli v muzej.*«^[12]

Kristusov pogled je pogled ljubezni, ki drugega vedno *potrjuje* in mu kliče: »Dobro je, da obstajaš! Kako čudovito je, da si tukaj!«^[13] Istočasno nas popolnoma pozna in *računa z nami*. Odkritje te dvojne božjepotrditve je najboljši način za to, da znova pridobimo upanje in ponovno začutimo privlačnost Ljubezni, ki nas vleče navzgor ter nas potem spet pošilja po vsem svetu. To je konec koncev naša najtrdnjša gotovost: Kristus je umrl zame, ker je

verjel, da je to vredno storiti; Kristus, ki me pozna, zaupa vame. Zato je apostol vzkliknil: »Če je Bog za nas, kdo je zoper nas? On ni prizanesel lastnemu Sinu, temveč ga je dal za nas vse. Kako nam torej ne bo z njim tudi vsega podaril?« (Rim 8,31-32).

Iz te gotovosti so bo rodila naša želja, da znova krenemo na pot, da se poženemo v svet in v njem pustimo sled Jezusa Kristusa. Zavedamo se, da se bomo velikokrat spotaknili, da ne bomo vedno dosegli tega, kar si bomo zadali kot cilj ... ampak navsezadnje to ni tisto, kar šteje. Pomembno pa je, da gremo naprej s pogledom, uprtim v Kristusa: *expectantes beatam spem*,^[14] čuječi in pozorni na njegovo veselo upanje. On je tisti, ki nas rešuje in računa na naše sodelovanje, da bi svet napolnil z mirom in veseljem. »Bog nas je ustvaril, da bi stali na nogah. Neka lepa pesem, ki jo pojejo pohodniki, ko grejo v hribe, pravi takole: 'Umetnost

vzpenjanja ni v tem, da ne padeš,
ampak da ne ostaneš na tleh.’«^[15]
Stati na nogah. Z veseljem. Z
gotovostjo. Na poti. S poslanstvom,
da vžgemo »vse zemeljske poti s
Kristusovim ognjem«,^[16] ki ga nosimo
v srcu.

^[1] Fernando Ocáriz, Pastirsko pismo,
14. 2. 2017, št. 33.

^[2] Frančišek, Splošna avdienza, 15. 7.
2017.

^[3] Benedikt XVI., okr. *Spe Salvi* (30.
11. 2007), št. 31.

^[4] Sv. Jožefmarija, *Pot*, št. 584.

^[5] Benedikt XVI., okr. *Spe Salvi* (30.
11. 2007), št. 27.

^[6] Rimski misal, nicejsko-carigrajska
veroizpoved.

[7] Fernando Ocáriz, Pastirsko pismo, 14. 2. 2017, št. 30 (prim. *Pot*, št. 382).

[8] Frančišek, Sporočilo, 15. 8. 2015.

[9] Frančišek, apost. spod. *Evangelii Gaudium* (26. 11. 2013), št. 264.

[10] S. Rubin, F. Ambrogetti, *El Papa Francisco. Conversaciones con Jorge Bergoglio*, Ediciones B, Barcelona 2013, str. 54.

[11] Sv. Jožefmarija, *Križev pot*, 12. postaja, št. 3.

[12] Frančišek, Molitveno bedenje, 30. 7. 2016.

[13] Prim. J. Pieper, *Las Virtudes fundamentales*, Rialp, Madrid 2012, str. 435–444.

[14] Rimski misal, obhajilni obred.

[15] Frančišek, Homilija, 24. 4. 2016.

[16] *Pot*, št. 1.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/ziveti-je-
zame-kristus-1-v-veselem-kristusovem-
upanju-vera-v-bozjo-ljubezen/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/ziveti-je-zame-kristus-1-v-veselem-kristusovem-upanju-vera-v-bozjo-ljubezen/) (6. Avg.
2025)